

mesos paralitzat en el llit per a acabar després la malaltia amb la seva vida. I amb subscripció permanent entre els seus socis recaptava cada mes l'almoina d'unes 70 pessetes per a alleujar la situació tan compromesa del metge Sr. Duràn. No cal exposar el quadro de necessitats en aquella llar, que si eren grans els primers mesos, més ho foren als darrers i en el moment de la mort del bon company, en que llur família restà totalment abandonada *al evento* de la seva sort o millor dit de la seva dissort.

Ara mateix funciona a Lleida una entitat amb el nom de Protecció Mèdica, entre les mullers dels metges, que socorre a dues vídues amb lo que bonament permet l'estat dels seus cabals tan migrat que'l major socors que ha fet ha estat de 25 pessetes al mes. Aixís i tot les vídues que'n reben benefici, esperen el petit donatiu amb veritable daler i amb imperiosa necessitat.

Tot això que fa llàstima l'explicar-ho, és una realitat, ja que'ls metges fins ara, en gran part, han pensat poc en que podien invalidar-se o potser hi han pensat molt i sigui això causa de l'individualisme ferotge en que s'ha debatut estèrilment la classe mèdica. El cert és que el problema ha seguit en peu, i fins que aquesta corrent de vida i d'entussiasmes que han concretat, el S. de M. de C. ha deixondit els dalers de tots, no s'ha fet el veritable i acurat estudi que devia nferar a la solució total.

El Col·legi de Metges de Lleida té per son Reglament l'obligació d'organitzar la previsió amb caràcter obligatori per a tots els seus socis. I aquest capítol que no s'havia portat a compliment fins ara, havia motivat la presentació d'algunes mocions en les seves Juntes Generals, requerint a la Junta Directiva per a que no restés més com a lletra morta del Reglament. Fou nomenada una ponència, composta pel Dr. Arqués i el que subseriu, per a endegar el desenvollop d'aital capítol. I la ponència, després de veurer la impossibilitat de concretar una organització provincial prou robusta, per tindre aquell caràcter de permanència que requereixen els *affaires* de previsió, i trobant a Catalunya un organisme tan perfecte com la *Mutual Mèdica*, del S. de M. de C., a la que, per altra part, ja hi pertanyen nombrosos socis del Col·legi, va aconsellar una fórmula que fes viable l'entrada en bloc dels Col·legiats a la *Mutualitat*. I per a esvair els recels que poguessin existir, com també per a que poguessin captenir-se de la solidesa i de la veritat absoluta de la tasca de la *Mutual Mèdica*, va pregar al Consell Administratiu, per a que difundís personalment aquesta tasca entre tots els socis concorrents a la Junta General Ordinària del Col·legi de l'any 1922.

I què ens digué el Consell de la *Mutual Mèdica*?

Ell té la paraula per boca del President, Dr. Higiní Sicart. Aquest feu un bell parlament, rublert de sinceritat, en el que exalçà la necessitat, mentres dura la juvenesa, d'asegurar els contracops de la fortuna, referint una faula anglesa, entre una cigala i una abella, de

perfecta aplicació, als metges per a que llur previsió s'assenti sobre una reserva de treball. Explica, amb exemples de la pràctica, que actualment compleix amb el Dr. Briansó, de Reus (q. e. p. d.), el mecanisme de la *Mutual Mèdica*, remarcant una veritat en previsió tan fonamental com la de que el segur dels metges deu fer-se amb cabals dels metges, i amb una quantitat i ponderació tan justes, que'ls duros valguin duros, mai els duros quatre pessetes. Per no haver-se fonamentat aixís, fracassà el Montepío de Titulars anys enrera, causant amb la decepció un greu dany a la moral de la classe mèdica. Acabà refermant la necessitat de que ni un sol metge deixi de formar part a Catalunya en les files de la *Mutual Mèdica*, per a que mai més tinguem de veure com els companys van a recaptar en les hores negres de la vida, com a almoina, lo que poden i deuen obtenir com un dret, seguint la planera via que ha traçat el S. de M. de C. amb la seva concreció mutualista.

El Dr. Puig i Sais, President del S. de M. de C. remarca la necessitat del Sindicat, i la vida ferma que va assolint cada dia. Fa esment d'un fet que jo vaig anotar en la Memòria de Secretaria del Col·legi de Lleida del any 1921, ço és, que els Col·legis Provincials han rebut una injecció de vida al encomanar-se el dinamisme del Sindicat. En la vida d'aquest organisme que fou en sos començos integrat gairebé tot ell per la classe mèdica rural, es nota amb goig com va completant-se amb nous sindicats de les capitals i poc a poc van entrant en ses llisies les figures mèdiques de més prestigi de la nostra terra. I és que en la actuació del Sindicat, els primers beneficis, foren conquerits pels metges forans, però amb l'autoritat moral del S. de M. de C. també han enfortit llurs presupostos els metges de les capitals. A Barcelona com a Lleida, Tarragona i Girona s'ha vist com fins els no sindicats utilitzaven el prestigi del Sindicat al recaptar millores en el tracte amb els seus clients. Es un organisme lliure que viu del entussiasme i de la fe dels seus associats i són aquests factors les vitamines que nodrint-lo plasmaran els seus ideals en gaies realitats, com la que ofereix amb la *Mutual Mèdica*.

El Dr. Pla i Armengol diserta amb sa típica oratòria lleidatana sobre el valor moral de la previsió en Medicina, com a base de dignificació i companyerisme; tota vegada que alleujats els metges de la preocupació de llur pervindre i el dels seus, que plana com una espasa de Democles i desencadena una munió d'egoismes sens fré, és de creure que els metges tot i seguint amb la preocupació de son viure diari, tindran ocasió de posar un xic més d'altruisme en les relacions amb els seus col·legues. Demuestra amb poderoses raons l'extrem de la ponència referent a la impossibilitat d'organitzar la previsió provincial, pel reduït nombre de metges en obra d'un abast tan considerable i fa veure com, si àdhuc poguent assolir prosperitats desde bell principi, a la llarga acabaria amb el fracàs més sorollós per no poder constituir un suficient fons de reserva.